

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci žalobce: **Mgr. L. H.**, proti žalovanému: **Ústav zdravotnických informací a statistiky České republiky**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, zastoupený JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Jandova 185/6, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 A 68/2022 – 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobce nečinnost spatřoval v tom, že žalovaný nereagoval na jeho žádost podle § 73 odst. 8 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zdravotních službách*“), ze dne 22. 7. 2022. Touto žádostí se žalobce za účelem zpracování vědecké práce domáhal poskytnutí následujících informací za období od 1. 8. 2021 do dne podání žádosti:

- a) *Statistická data pacientů, kteří přišli do nemocnice z důvodu hospitalizace pro jiný důvod, než je onemocnění COVID 19.*

- b) *Statistická data pacientů, u nichž byl až v nemocnici zjištěn COVID 19, který probíhal asymptomaticky.*
- c) *Statistická data pacientů, kteří mají skutečnou proticovidovou léčbu, lehčí hospitalizaci s COVID 19, či jiný zdravotní problém bez proticovidové léčby nebo lehčí hospitalizace.*
- e) *Statistická data úmrtí na COVID-19 bez komorbidit*
 - i) *Syndrom dechové tísně J80 -2 dny, ii) Pneumonie J189 - 10 dní, iii) COVID-19, virus laboratorně prokázán U071 -14 dní, iv) Aterosklerotická choroba srdeční I25.1–5 let, v) Diabetes mellitus – E11.9–14 let, vi) CHOPN – J44.9–8 let*
- f) *Statistická data úmrtí na COVID-19 u pacienta s komorbiditami*
 - i) *Syndrom dechové tísně J80 -2 dny, ii) Pneumonie J189 - 10 dní, iii) COVID-19, virus laboratorně prokázán U071 -14 dní, iv) Aterosklerotická choroba srdeční I25.1–5 let, v) Diabetes mellitus – E11.9–14 let, vi) CHOPN – J44.9–8 let*
- g) *Statistická data úmrtí pacienta s COVID-19, avšak z jiné příčiny*
V případech, kdy dojde k úmrtí pacienta, který měl dříve diagnostikován COVID-19, avšak úmrtí bylo bezprostředně způsobeno jinou příčinou. Jedná se tedy o pacienty u nichž existuje domněnka, že COVID-19 mohl průběh onemocnění vedoucího ke smrti jen zhoršit, nebo ke smrti jinak přispět.
- h) *Statistická data úmrtí pacienta bez COVID 19.*

[2] Městský soud shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 A 68/2022 - 97. V odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobce podal žalobu za situace, kdy žalovaný byl ve vztahu k jeho žádosti pasivní, neposkytl mu požadované informace, ani jej neinformoval o tom, že mu požadované informace poskytnout nemůže či neposkytne. Během soudního řízení však došlo k zásadní změně skutkového stavu, kdy žalovaný po obdržení výzvy k vyjádření k žalobě žádost žalobce dne 13. 10. 2022 vyřídil a současně vyjádřil vůli s žalobcem vést dialog ohledně poskytnutých informací a konkretizování jeho požadavků. Žalobce i přes tuto změnu ve skutkovém stavu setrval na podané žalobě a tvrdil, že informace poskytnuté žalovaným jsou nepravdivé a neúplné a požadoval, aby soud jejich pravdivost a úplnost přezkoumal.

[3] Podle městského soudu se na poskytování statistických dat dle § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách přiměřeně použijí ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalovaný postupoval přiměřeně podle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona, jestliže žalobci poskytl takové informace, které by dle mínění žalovaného mohly odpovídat žalobcovým požadavkům. Pro případ, že by jej tyto informace neuspokojily, ho požádal o upřesnění žádosti a nabídl mu i možnost osobního setkání s ředitelem žalovaného k debatě nad poskytnutými daty. Dle městského soudu žalovaný postupoval sice podstatně méně formalizovaným, nicméně specifikům žádosti podle § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách odpovídajícím způsobem.

[4] Městský soud se neztotožnil s dílčími námitkami žalobce ohledně neúplnosti poskytnutých dat. Konstatoval, že data poskytnutá žalovaným odpovídají požadavkům, které bylo možné z žádosti žalobce rozumně dovozovat. Městský soud dále uvedl, že povinností žalobce bylo žádost formulovat natolik přesným způsobem, aby od žalovaného obdržel taková data, jež by odpovídala jeho požadavkům. Žalovaný žalobci poskytl prostor, aby svou žádost v návaznosti na odpověď žalovaného upřesnil.

pokračování

Žalobce však rezignoval na konkretizaci svých požadavků, čímž sám předurčil rozsah a podrobnost dat, jež mu žalovaný mohl poskytnout.

[5] Dále městský soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že data poskytnutá žalovaným jsou nepravdivá, a žalovaný tak fakticky vyřízení žádosti pouze „předstírá“. Zdůraznil, že řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti slouží k ochraně procesních práv žalobce na vydání rozhodnutí o jeho žádosti. Městský soud nicméně uvedl, že i pokud by z tvrzení žalobce vyplývaly takové skutečnosti, které by zakládaly důvodné pochybnosti o správnosti postupu žalovaného při vyřizování jeho žádosti (tj. o pravdivosti poskytnutých informací), byl by městský soud povinen žalobce poučit o tom, že k obraně proti nepravdivé informaci slouží zásahová žaloba. Městský soud však k takovému postupu v projednávané věci neshledal žádný důvod. Uvedl, že žalobce svou domněnku nepravdivosti poskytnutých informací založil výhradně na formátu odpovědi žalovaného, článku z webových stránek Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků ze dne 17. 1. 2023 a blíže nekonkretizovaných vyjádření bývalých ministrů zdravotnictví. Žalobce však neuvedl žádné konkrétní poznatky, ze kterých by bylo možné usuzovat, že se žalovaný při vyřizování jeho žádosti dopustil pochybení nebo úmyslné manipulace s informacemi.

[6] Městský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný není nečinný, pokud žádost žalobce vyřídil způsobem, který považoval za vhodný, a současně žalobci poskytl možnost jeho požadavky upřesnit, pokud by s tímto způsobem vyřízení žádosti nebyl spokojen.

[7] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Úvodem rekapitulace kasačních námitek Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je jen obtížně srozumitelná, její značnou část tvoří pasáže, kde stěžovatel pouze konstatuje, co městský soud v napadeném rozsudku uvedl, aniž by k tomu stěžovatel tvrdil, jaká konkrétní pochybení v závěrech městského soudu shledává. Vlastní úvahy stěžovatel v kasační stížnosti uvádí nejasně, což zdejšímu soudu značně ztěžuje porozumění stěžovatelově argumentaci. Příkladem lze uvést odstavce 36) a 40) kasační stížnosti, kde stěžovatel v odstavci 36) uvádí: „*Výklad Městského soudu v Praze směřujícím k posuzování situace, a to v režimu nadbíhání žalovanému v tom, jak bude žalovaný tvrdit ‚údajnou‘ pravdu a žalobce neprokázal nepravdu. To nevadí, že soud ví o informačním deficitu na straně žalobce, když jen obecně tvrdí, a indicie směřující ke zpochybnění stavu nejsou pak hodnoceny ze strany soudu vůbec.*“ Podle odstavce 40) „[s]těžovatel uvádí, že jak může Městský soud v Praze tvrdit v bodě 101 odůvodnění napadeného rozsudku, že dle jeho názoru nelze dovodit, že žalovaný daty disponuje. Tedy, jsou zde mezinárodní pokyny, které žalovaný zveřejnil a poskytl zdravotnickým zařízením ke správné klasifikaci úmrtí. Z toho nelze podle nevysloveného názoru Městského soudu v Praze dovodit, že adresáti této metodiky klasifikace úmrtí jej nečinili podle pokynů???. Za této situace je názor Městského soudu v Praze k vyřízení žádosti žalobce pod body e), f) žalovaným, pak zcela jistě nepřezkoumatelný, a to pro nedostatek důvodů (neuvedení žádných). Zde je tedy rozsudek nepřezkoumatelný pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení dle §§ 103 odst. 1 písm. a) a dále nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.“ Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud

stěžovatelovu argumentaci vyložil v těch pasážích, z nichž lze dovodit určitý smysl a pouze ty rekapituluje níže.

[9] Stěžovatel namítá, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že žalovaný postupoval přiměřeně podle informačního zákona. Dle stěžovatele tak žalovaný nejednal, jelikož výzvu k upřesnění žádosti měl dle § 14 odst. 5 písm. b) tohoto zákona zaslat stěžovateli do 7 dnů od podání žádosti. Žalovaný tak ale učinil teprve po podání žaloby, tj. po více než 70 dnech od podání žádosti.

[10] Stěžovatel taky nesouhlasí s postupem žalovaného, který jej vyzval k upřesnění jeho žádosti a nabídl mu osobní setkání k diskusi o žádosti a poskytnutých datech. Dle stěžovatele § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona takový postup nepřipouští. Jednání s žalovaným by navíc nebylo účelné, jelikož stěžovatel by byl v diskusi s žalovaným, coby laik, v nerovném postavení, zatímco žalovaný má k dispozici „*odborný aparát špičkového pracoviště*“. Stěžovatel proto považuje výzvu žalovaného k jednání ohledně upřesnění zadání za nezákonnou a namítá, že městský soud tento postup nesprávně aproboval.

[11] Dále stěžovatel tvrdí, že na nezákonnou výzvu žalovaného nebyl povinen reagovat a poskytovat tak žalovanému součinnost. Namítá proto, že mu městský soud nesprávně přičetl k tíži skutečnost, že na výzvu žalovaného nereagoval.

[12] Dle stěžovatele městský soud nevymezil, v čem spatřuje neurčitost bodu a) stěžovatelovy žádosti a nezabýval se tím, že žalovaný ve své odpovědi na bod b) žádosti odpověděl na jinou otázku, než jakou stěžovatel položil. Dále městský soud pominul rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 41627/2021-3/OLZP, ze kterého dle stěžovatele vyplývá, že mu žalovaný neposkytl údaje, které požadoval v bodě c) žádosti, a dále článek z webových stránek Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků ze dne 17. 1. 2023, který měl dokazovat zpětné měnění dat žalovaným. Stěžovatel proto považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

[13] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil vyřízení jeho žádosti v bodech e), f) a h). Městský soud nezohlednil, že žalovaný ve své odpovědi na tyto otázky neposkytl data za období leden až červenec 2022.

[14] Podle stěžovatele městský soud pochybil i tím, pokud se komplexně nezabýval pravdivostí dat poskytnutých žalovaným. Městský soud měl přihlídnout ke skutečnosti, že stěžovatel je s ohledem na jeho informační deficit slabší stranou, a provést i jiné než stěžovatelem navržené důkazy.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry městského soudu. Dále uvádí, že podstatná část námitek stěžovatele směřuje k tomu, že jeho otázky byly zodpovězeny neúplně či nepřesně, což ovšem není předmětem řízení ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti. Žalovaný žádost stěžovatele v průběhu soudního řízení vyřídil. Pokud s jeho odpovědí nebyl stěžovatel spokojen, měl svou žádost upřesnit.

[16] Stěžovatel následně ve své replice uvádí, že žalovaný disponuje vlastním právním oddělením, a proto není k bránění jeho práv nezbytné, aby byl v řízení zastoupen advokátem. Náklady na právní zastoupení tak nejsou účelně vynaložené. Dále stěžovatel

pokračování

zpochybňuje míru obeznámení právního zástupce žalovaného s předchozím průběhem řízení.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je sám osobou s právním vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[20] Městský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací (viz odstavce 51 až 122 napadeného rozsudku).

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že městský soud podrobně nevymezil, v čem spatřuje neurčitost otázky uvedené v bodě a) stěžovatelovy žádosti. Městský soud se tím zabýval zejména v odstavci 80 napadeného rozsudku, kde uvedl, že „[z]dejší soud nemůže odhlédnout od skutečnosti, že žalobce požadoval poskytnutí dat ve specializovaném oboru, pro který je typické používání odborných pojmů, a to i pro účely zpracování statistických dat. Žádost žalobce vymezená slovy ‚pacienti, kteří přišli do nemocnice z důvodu hospitalizace pro jiný důvod, než je onemocnění COVID 19‘, přitom dle názoru soudu potřebnou určitost postrádá.“ Z toho je zjevné, že městský soud spatřoval neurčitost stěžovatelovy otázky uvedené v bodě a) jeho žádosti v tom, že nepoužil odborné pojmy, jejichž užití je pro daný obor typické a které mají konkrétní vymezený obsah. Není tedy pravdou, že by městský soud konkrétní důvod neurčitosti stěžovatelovy otázky v bodě a) žádosti nevymezil.

[22] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz), v němž uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Pokud se tedy městský soud výslovně nevyjádřil k dílčímu

argumentu, že žalovaný v odpovědi na bod b) žádosti odpověděl na jinou otázku, než jakou zde stěžovatel položil, nepůsobuje to nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Postačuje totiž, že se soud vyjádřil k podstatě relevantní žalobní námitky.

[23] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s kasační námitkou, že městský soud pominul některé z důkazů. Rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 41627/2021-3/OLZP se městský soud zabýval v odstavcích 46 a následně 93 a 94 napadeného rozsudku, přičemž konkrétně v odstavci 94 uvedl, že „[z] dotčeného rozhodnutí se toliko podává, že léčivý přípravek je určen k léčbě pacientů, kteří jsou ve vysokém riziku progresu do závažného onemocnění COVID 19 s potřebou hospitalizace právě tehdy, pokud splňují kritéria zmiňovaná žalobcem. Nelze z něj však v žádném případě seznat kvalifikační znaky toho, co lze subsumovat pod pojem ‚skutečná proticovidová léčba‘ ani ‚lehčí hospitalizace‘“. Článkem zveřejněným na webových stránkách Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků ze dne 17. 1. 2023 se pak městský soud zabýval v odstavcích 24, 105 a 112 napadeného rozsudku. Není tedy pravdou, že by městský soud tyto důkazy pominul. Pouhá skutečnost, že tyto důkazy městský soud nepřesvědčily o pravdivosti stěžovatelových tvrzení, nepůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[24] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[25] K dalším námitkám v kasační stížnosti zdejší soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí městského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitky obecně, resp. kasační stížnost koncipoval natolik nesrozumitelně (jak je též uvedeno v odstavci [8] výše), že z ní lze seznat pouze velmi obecné námitky, obdrží na ně od soudu pouze stručnou odpověď.

[26] Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil zákonnost výzvy žalovaného k upřesnění stěžovatelovy žádosti a její neuposlechnutí stěžovateli chybně přičetl k tíži.

[27] Městský soud v napadeném rozsudku správně uvedl, že se na poskytování informací podle § 73 odst. 8 zákona o zdravotních službách přiměřeně použije procesní úprava podle informačního zákona. Podle § 14 odst. 5 písm. b) tohoto zákona přitom platí, že povinný subjekt „v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti.“

[28] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje též s argumentací stěžovatele, že výzva žalovaného je nezákonná z důvodu, že mu nebyla zaslána do 7 dnů od podání žádosti. Lhůta pro zaslání výzvy k upřesnění žádosti podle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona je lhůtou pořádkovou. Její nedodržení tedy sice představuje nesprávný úřední postup,

pokračování

bez dalšího však nebrání učinění výzvy i po uplynutí této lhůty (viz JELÍNKOVÁ, Jitka. § 14 Postup při podávání a vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace. In: JELÍNKOVÁ, Jitka a Miloš TUHÁČEK. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. Wolters Kluwer, 2017). Pouhá skutečnost, že žalovaný výzvu učinil až po lhůtě podle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona tedy neznamená, že žalovaný nepostupoval přiměřeně podle tohoto ustanovení ani že by jeho výzva byla nezákonná.

[29] Nezákonnost výzvy k upřesnění žádosti Nejvyšší správní soud neshledává ani v nabídce osobního setkání s ředitelem žalovaného. Toto setkání žalovaný uvedl jako pouhou možnost, které stěžovatel mohl, ale nemusel využít. Jednalo se o vstřícný krok ze strany žalovaného, který tak činil nad rámec svých povinností. Takový postup žalovaného je v souladu s principem dobré správy ve smyslu § 8 odst. 2 správního řádu, a tedy ani nemohl jakkoliv negativně zasáhnout do práv stěžovatele, natož pak způsobit nezákonnost výzvy k upřesnění stěžovatelovy žádosti.

[30] Pokud jde o nerovné postavené stěžovatele v případné diskusi s žalovaným, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že při jednání mezi odborností vybaveným správním orgánem a laickým žadatelem nastává vždy jistá „informační asymetrie“. To však nesnižuje význam nabídky k jednání. Stěžovateli rovněž nic nebránilo v tom, aby na jednání s žalovaným přišel s odborně vybaveným zástupcem.

[31] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že městský soud nepochybil, pokud výzvu žalovaného k upřesnění stěžovatelovy žádosti posoudil jako zákonnou a její neuposlechnutí stěžovateli kladl k tíži. Pokud stěžovatel považoval data poskytnutá žalovaným v jeho odpovědi za nedostatečná, měl reagovat na výzvu žalovaného a svou žádost upřesnit. Bez součinnosti stěžovatele nemohl žalovaný jeho žádosti vyhovět.

[32] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani námitce stěžovatele, že se městský soud nezabýval pravdivostí informací poskytnutých žalovaným. Poskytnutí nepravdivé informace správním orgánem nemůže ze své podstaty založit důvodnost žaloby na ochranu proti nečinnosti. Pakliže totiž správní orgán poskytne požadovanou, třebaže i nepravdivou, informaci, nelze jej považovat za nečinný (k tomu obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 5 As 34/2004 - 118). Poskytnutí nepravdivé informace může představovat nezákonný zásah správního orgánu (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2021, č. j. 4 As 253/2021 - 20, nebo rozsudek ze dne 11. 5. 2023, č. j. 2 As 238/2022 - 37, na který v napadeném rozsudku odkazoval i městský soud). Obranou proti takovému zásahu je, jak správně uvedl městský soud, žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Dle ustálené judikatury kasačního soudu je žalobce povinen si vždy vybrat jeden z typů žaloby vymezených v s. ř. s. a nemůže je navzájem zaměňovat či směšovat (viz rozsudek ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 434/2018 - 35, a v něm citovanou judikaturu). Pokud tedy stěžovatel podal k městskému soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti, nemohl současně požadovat, aby městský soud v tomtéž řízení přezkoumal skutečnosti, které mají být předmětem řízení o ochraně před nezákonným zásahem.

[33] Vzhledem k tomu, že pravdivost poskytnutých informací nemohla být v projednávané věci předmětem soudního přezkumu, se Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost dále nezabýval námitkou stěžovatele, že měl městský soud s ohledem

na informační deficit stěžovatele k ověření pravdivosti informací provést i jiné než účastníky navrhané důkazy.

[34] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že městský soud nepochybil, pokud se pravdivostí dat poskytnutých žalovaným podrobně nezabýval. Pokud měl stěžovatel za to, že jsou poskytnutá data nepravdivá, mohl se proti tomuto postupu žalovaného bránit zásahovou žalobou.

[35] Pokud jde o námitku, že žalovaný v odpovědi na body e), f) a h) stěžovatelovy žádosti neposkytl data za období od ledna do července roku 2022, tuto námitku stěžovatel poprvé uplatnil až v řízení před kasačním soudem, ačkoliv mu nic nebránilo v tom, aby ji uplatnil dříve. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se tak jedná o nepřipustnou námitku a Nejvyšší správní soud se jí proto dále nezabýval.

[36] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Podle ustálené judikatury však takové zastoupení nelze v případě žalovaného, jakožto správního orgánu, u něhož lze předpokládat, že disponuje patřičným odborným personálním i materiálním zázemím, aby u soudu obhájil výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, považovat za náklad účelně vynaložený (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2021, č. j. 5 As 78/2020 - 39). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n**ejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. května 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu